Зеленіє бур'ян при дорозі,
нароста на подвір'ї спориш,
у кущах солов'ї-віртуози
вголос вчать Вінграновського вірш.

Затужилося так за любов'ю
до лісів, до пташок, до мурах,
до Полісся і до Подніпров'я,
до степів, де співає ховрах.

Задихнулась душа в несвободі
пильнооких міських кам'яниць
і тікає з тюрми, наче злодій,
до небес, що на денці криниць.

Не у захваті етнографічнім,
що проймається ним патріот, —
в Україні я в скруті довічній,
яку Спарті двожильний ілот.

Наболіла давно Україна
не одному такому, як я, —
й бунтівнича її половина
й та, що плодить раба й холуя.

Мозолі від сусідських обіймів
носить гордо, немов ордени,
половина звитяжців тубільних,
половина ж глузує із них.

Ну, а там, де не чутно дебатів
про майбутнє народів, держав,
походжають лелеки цибаті
по мочарах, по зелені трав,

і виходить вдова на подвір'я
годувати свиню і курчат,
і триває нічне перемир'я
поміж зір, парубків і дівчат,

і бур'ян шелестить при дорозі,
постелився під ноги спориш,
і в кущах солов'ї-віртуози
досі вчать Вінграновського вірш.